Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 7 czerwca 2012 r.*

Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Właściwe ustawodawstwo — Pracownik mający obywatelstwo niderlandzkie, pracujący na pokładzie statków-pogłębiarek pływających poza terytorium Unii Europejskiej pod niderlandzką banderą dla pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach — Miejsce zamieszkania na terytorium innego państwa członkowskiego — Objęcie niderlandzkim systemem zabezpieczenia społecznego

W sprawie C-106/11

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) postanowieniem z dnia 11 lutego 2011 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 marca 2011 r., w postępowaniu:

J. Bakker

przeciwko

Minister van Financiën,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: A. Prechal, prezes izby, K. Schiemann (sprawozdawca) i L. Bay Larsen, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Cruz Villalón,

sekretarz: M.A. Gaudissart, kierownik wydziału,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 1 marca 2012 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu J. Bakkera przez M.H. Mengera i V.J. de Groota, belastingadviseurs,

— w imieniu rządu niderlandzkiego przez C. Wissels i C. Schillemans, działające w charakterze pełnomocników,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez V. Kreuschitza i M. van Beeka, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: niderlandzki.

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni tytułu II rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r. (Dz.U. 1997, L 28, s. 1), ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 307/1999 z dnia 8 lutego 1999 r. (Dz.U. L 38, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1408/71").

2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między J. Bakkerem a Staatssecretaris van Financiën (sekretarzem stanu do spraw finansów), dotyczącego tego, czy w 2004 r. J. Bakker był objęty niderlandzkim obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Na podstawie art. 1 lit. a) pkt i) rozporządzenia nr 1408/71 termin „pracownik najemny" oznacza każdą osobę, która jest „ubezpieczona w ramach ubezpieczenia obowiązkowego lub fakultatywnego kontynuowanego w odniesieniu do jednego lub więcej ryzyk w ramach działów systemu zabezpieczenia społecznego dla pracowników najemnych lub osób prowadzących działalność na własny rachunek lub w ramach specjalnego systemu dla urzędników służby cywilnej".

4 Zgodnie z art. 2 ust. 1 tego rozporządzenia:

„Niniejsze rozporządzenie stosuje się do pracowników najemnych lub do osób prowadzących działalność na własny rachunek, lub do studentów, którzy podlegają lub podlegali ustawodawstwu jednego lub kilku [z] państw członkowskich i są obywatelami jednego z państw członkowskich […]".

5 Artykuł 13 rozporządzenia nr 1408/71, zamieszczony w jego tytule II, zatytułowanym „Określenie właściwego ustawodawstwa", stanowi:

„1. Z zastrzeżeniem art. 14c i 14f osoby, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Ustawodawstwo określa się zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 14–17:

[…]

c) osoba zatrudniona na statku pływającym pod banderą państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa;

[…]".

Prawo niderlandzkie

6 Artykuł 6 Algemene Ouderdomswet (powszechnej ustawy o emeryturach, Stb. 1956, nr 281) stanowi:

„1. Ubezpieczonymi w rozumieniu niniejszej ustawy są:

a) rezydenci oraz

b) nierezydenci, którzy podlegają podatkowi dochodowemu od dochodów uzyskiwanych z pracy najemnej w Niderlandach,

którzy nie ukończyli 65 lat.

[…]”.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

7 W roku 2004 J. Bakker, obywatel niderlandzki, zamieszkiwał w Hiszpanii i wykonywał działalność zawodową jako pracownik najemny na statkach-pogłębiarkach pływających pod banderą niderlandzką dla przedsiębiorstwa mającego siedzibę w Rotterdamie (Niderlandy). Swoją działalność wykonywał głównie na wodach terytorialnych Chin i Zjednoczonych Emiratów Arabskich. Statki-pogłębiarki były wpisane do niderlandzkiego rejestru statków morskich.

8 Doręczona J. Bakkerowi decyzja w sprawie określenia wymiaru podatku dochodowego za rok 2004 i wysokości składki na ubezpieczenie społeczne w Niderlandach została przez zainteresowanego zaskarżona. W następstwie oddalenia przez Rechtbank te Breda skargi wniesionej przez J. Bakkera ten ostatni odwołał się do Gerechtshof te ’s-Hertogenbosch, który utrzymał w mocy orzeczenie wydane w pierwszej instancji.

9 Gerechtshof te ’s-Hertogenbosch uznał, że w roku 2004 J. Bakker był objęty niderlandzkim obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym, mimo że wykonywał działalność zawodową poza terytorium Unii Europejskiej. Rzeczony sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na tym, że na zastosowanie niderlandzkich przepisów prawnych obowiązujących w dziedzinie zabezpieczenia społecznego względem zainteresowanego wskazuje rozporządzenie nr 1408/71, a dokładnie tytuł II tego rozporządzenia. Wspomniany sąd orzekł, że J. Bakker wykonywał swoją działalność zawodową na statkach morskich pływających pod banderą niderlandzką, czyli pod banderą państwa członkowskiego w rozumieniu art. 13 ust. 2 lit. c) wspomnianego rozporządzenia. Okoliczność, że statki te w czasie prac pogłębiarskich były zakotwiczone na wodach terytorialnych poza Unią, nie jest w ocenie Gerechtshof te ’s-Hertogenbosch rozstrzygająca, ponieważ art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 nie zawiera żadnego ograniczenia związanego z rodzajem statku czy miejscem wykonywania działalności.

10 Rozstrzygający w postępowaniu kasacyjnym Hoge Raad der Nederlanden uważa jednak, że istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące możliwości zastosowania tytułu II rozporządzenia nr 1408/71 w niniejszym przypadku.

11 Uważa on, że Gerechtshof te ’s-Hertogenbosch słusznie stwierdził, iż gdyby niniejszy przypadek oceniać wyłącznie w świetle prawa niderlandzkiego, zainteresowany nie byłby obowiązkowo objęty ubezpieczeniem społecznym w roku 2004, ponieważ w tamtym okresie nie mieszkał w Niderlandach i nie wykonywał tam też działalności zawodowej. Sąd odsyłający podchodzi jednak sceptycznie do przyjętego przez Gerechtshof te ’s-Hertogenbosch domniemania, że w 2004 r. zainteresowany był objęty podmiotowym zakresem stosowania rozporządzenia nr 1408/71, umożliwiającym zastosowanie tytułu II tego rozporządzenia do jego sytuacji.

12 W tym względzie sąd odsyłający zauważa, że definicja pracownika zawarta w art. 1 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 wymaga, by zainteresowany był ubezpieczony w ramach ubezpieczenia obowiązkowego lub fakultatywnego kontynuowanego w odniesieniu do jednego lub więcej ryzyk, o których mowa w tym przepisie. Sąd odsyłający zastanawia się w związku z tym, czy jest możliwe, by osoba znajdująca się w sytuacji J. Bakkera, która oceniana wyłącznie w świetle krajowych przepisów prawnych nie należy do kręgu objętych ubezpieczeniem społecznym, ponieważ nie zamieszkuje w Niderlandach, mogła uzyskać przymiot pracownika w rozumieniu rozporządzenia nr 1408/71 z tego powodu, że zasady określania właściwego ustawodawstwa zawarte w tytule II tego rozporządzenia wskazują przepisy tego państwa członkowskiego jako prawo właściwe.

13 W ocenie Hoge Raad der Nederlanden zagwarantowanie skuteczności (effet utile) przepisów tytułu II rozporządzenia nr 1408/71 wymaga udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej.

14 Sąd odsyłający zastanawia się jednak, czy zastosowaniu tytułu II rozporządzenia nr 1408/71 w tym przypadku nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że zainteresowany wykonywał swoją działalność zawodową poza terytorium określonym w art. 299 WE. Sąd ten przywołuje orzecznictwo Trybunału, zgodnie z którym przepisy prawa Unii dotyczące swobody przepływu pracowników mają zastosowanie również do działalności zawodowej wykonywanej poza obszarem Unii, o ile stosunek pracy zachowuje wystarczająco ścisły związek z tym terytorium (wyrok z dnia 29 czerwca 1994 r. w sprawie C-60/93 Aldewereld, Rec. s. I-2991, pkt 14). W ocenie sądu odsyłającego równie istotny jest także wyrok z dnia 27 września 1989 r. w sprawie 9/88 Lopes da Veiga, Rec. s. 2989, pkt 17, również dotyczący marynarzy, w którym Trybunał orzekł, że wszystko zależy od tego, czy stosunek pracy zainteresowanego wykazuje wystarczająco ścisły związek z terytorium Niderlandów.

15 Sąd odsyłający zauważa, że w roku 2004, w ramach polityki realizowanej przez Landelijk instituut sociale verzekeringen (krajowy instytut zabezpieczenia społecznego) w dziedzinie zabezpieczenia społecznego pracowników, tytuł II rozporządzenia nr 1408/71 był stosowany do marynarzy mających obywatelstwo jednego z państw członkowskich Unii bądź Europejskiego Obszaru Gospodarczego, zamieszkałych w jednym z tych państw i wykonujących działalność zawodową na statku, który nie pływa pod banderą państwa członkowskiego, tylko na tej podstawie, że pracodawca miał siedzibę w Niderlandach.

16 Skutkiem wspomnianej polityki jest to, że zakład ubezpieczeń społecznych uważa, iż pracownicy tacy jak J. Bakker są obowiązkowo objęci ubezpieczeniem obowiązkowym, mimo że w świetle niderlandzkich przepisów prawnych nie należą oni do tej kategorii ubezpieczonych. Sąd odsyłający zauważa, że polityka ta nie stanowi jednak podstawy prawnej do pobierania składek na rzecz ubezpieczenia pracowników najemnych.

17 W ocenie sądu odsyłającego fakt, że zainteresowany jest traktowany w praktyce przez zakład ubezpieczeń społecznych – przynajmniej w odniesieniu do części ubezpieczenia społecznego w Niderlandach – jako ubezpieczony, na skutek czego korzysta on faktycznie z ochrony socjalnej realizowanej przez ubezpieczenie, stanowi okoliczność wzmacniającą związek z Niderlandami. Jeżeli jednak w ramach oceny siły związku z terytorium Unii za punkt wyjścia nie można przyjąć przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego państwa członkowskiego, to zdaniem sądu odsyłającego powstaje pytanie, czy taka przynależność stanowi warunek konieczny dla zastosowania rozporządzenia nr 1408/71 do działalności zawodowej wykonywanej poza terytorium Unii. Orzecznictwo Trybunału (zob. wyrok z dnia 23 października 1986 r. w sprawie 300/84 van Roosmalen, Rec. s. 3097; a także ww. wyroki: w sprawie Lopes da Veiga; w sprawie Aldewereld) nie gwarantuje pewności w tym względzie.

18 W konsekwencji Hoge Raad der Nederlanden jest zmuszony rozstrzygnąć kwestię, czy w świetle wszystkich okoliczności sprawy w niniejszym przypadku istnieje wystarczająco ścisły związek z terytorium Unii. Sąd odsyłający zakłada, że jeżeli tytuł II rozporządzenia nr 1408/71 znajduje zastosowanie w zawisłej przed nim sprawie, to osoba zainteresowana podlega w takim razie ustawodawstwu niderlandzkiemu, zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. c) wspomnianego rozporządzenia.

19 W tych okolicznościach Hoge Raad der Nederlanden postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy przepisy wskazujące właściwe ustawodawstwo zawarte w tytule II rozporządzenia […] nr 1408/71 mają zastosowanie z tym skutkiem, że wskazują – jako na mające zastosowanie – na niderlandzkie przepisy prawne, w związku z czym możliwe jest pobranie składek na niderlandzkie ubezpieczenie społeczne w przypadku takim jak niniejszy, gdy pracownik mający obywatelstwo niderlandzkie i zamieszkujący w Hiszpanii wykonuje działalność zawodową jako marynarz na

rzecz pracodawcy mającego siedzibę w Niderlandach, świadcząc pracę na pokładach statków-pogłębiarek pływających poza terytorium [Unii] pod niderlandzką banderą, mimo iż dokonując oceny wyłącznie w świetle niderlandzkich krajowych przepisów prawnych, nie jest on objęty niderlandzkim systemem zabezpieczenia społecznego z tego względu, że nie zamieszkuje w Niderlandach?

2) Jakie znaczenie ma w tym kontekście realizowana w zakresie niderlandzkiego ubezpieczenia społecznego pracowników polityka, zgodnie z którą w przypadku takim jak niniejszy marynarze byli traktowani przez zakład ubezpieczeń społecznych jako ubezpieczeni na podstawie prawa wspólnotowego?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

20 W pytaniu pierwszym sąd odsyłający zmierza zasadniczo do wyjaśnienia, czy art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by przepis ustawowy państwa członkowskiego wykluczał z przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego osobę znajdującą się w sytuacji takiej jak skarżący w postępowaniu głównym, która posiada obywatelstwo wspomnianego państwa członkowskiego, choć w nim nie zamieszkuje, i która jest zatrudniona na statku-pogłębiarce pływającym pod banderą tego państwa członkowskiego i wykonującym prace poza terytorium Unii.

21 Podczas gdy rząd niderlandzki i Komisja Europejska uważają, że na pytanie to trzeba udzielić odpowiedzi twierdzącej, J. Bakker reprezentuje stanowisko przeciwne.

22 W tym zakresie należy przypomnieć, że art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 wyraźnie stanowi, iż osoba zatrudniona na statku pływającym pod banderą państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa.

23 A zatem w zastosowaniu tego przepisu osoba w sytuacji J. Bakkera co do zasady podlega niderlandzkim przepisom z dziedziny zabezpieczenia społecznego ze względu na działalność zawodową wykonywaną przez tę osobę na statku pływającym pod banderą niderlandzką.

24 J. Bakker wysuwa jednak dwa argumenty mające na celu podważenie możliwości stosowania art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 do jego sytuacji.

25 Po pierwsze, utrzymuje on w swych uwagach na piśmie, że statki-pogłębiarki, na których wykonywał on działalność zawodową, nie mieściły się w zawartej w art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 definicji pojęcia statku.

26 Argumentu tego nie można uwzględnić, ponieważ przepis ten nie zawiera żadnego warunku precyzującego rodzaje „statków", których dotyczy. Ponadto z wyjaśnień dostarczonych przez sąd odsyłający wynika, że wspomniane statki-pogłębiarki dysponowały dokumentem rejestracyjnym i były wpisane do niderlandzkiego rejestru statków morskich.

27 Po drugie, podczas rozprawy J. Bakker wysunął argument, zgodnie z którym art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 nie znajduje zastosowania do jego sytuacji z tego względu, że omawiane statki-pogłębiarki prowadziły działalność głównie na wodach terytorialnych Chin i Zjednoczonych Emiratów Arabskich. Tymczasem na podstawie art. 2 ust. 1 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, sporządzonej w Montego Bay (Jamajka) dnia 10 grudnia 1982 r., która weszła w życie w dniu 16 listopada 1994 r., została ratyfikowana przez Królestwo Niderlandów w dniu 28 czerwca

1996 r. i zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 98/392/WE z dnia 23 marca 1998 r. (Dz.U. L 179, s. 1), suwerenność państwa nadbrzeżnego rozciąga się poza jego terytorium lądowe i wody wewnętrzne na przyległy pas morza zwany morzem terytorialnym. W konsekwencji zdaniem J. Bakkera działalność zawodowa wykonywana na omawianych statkach-pogłębiarkach jest objęta jurysdykcją państw nabrzeżnych, a nie państwa członkowskiego bandery, czyli Królestwa Niderlandów.

28 Należy zauważyć w tym względzie, że z orzecznictwa Trybunału wynika, iż sam fakt, że pracownik świadczy pracę poza terytorium Unii, nie wystarczy, by przepisy prawa Unii dotyczące swobodnego przepływu pracowników zostały pozbawione zastosowania, pod warunkiem że stosunek pracy zachowuje wystarczająco ścisły związek z tym terytorium. W przypadku takim jak będący przedmiotem postępowania głównego na ów związek wskazuje potwierdzona przez sąd odsyłający okoliczność, że J. Bakker wykonuje działalność zawodową na statku zarejestrowanym w Niderlandach na rzecz przedsiębiorstwa mającego siedzibę w tym państwie członkowskim (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie Lopes da Veiga, pkt 17; w sprawie Aldewereld, pkt 14).

29 Co więcej, ani poszanowanie suwerenności państwa nadbrzeżnego, ani Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza nie wymagają pozbawienia pracownika znajdującego się w sytuacji J. Bakkera korzyści wynikających z przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego przewidzianej, zgodnie z rozporządzeniem nr 1408/71, przez państwo członkowskie bandery, w przypadku gdy statek znajduje się na wodach terytorialnych innego państwa niż to państwo członkowskie.

30 W rezultacie nie można uwzględnić drugiego z argumentów wysuniętych przez J. Bakkera.

31 Z kolei sąd odsyłający ma wątpliwości co do możliwości zastosowania art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 w zakresie, w jakim J. Bakker nie należy do podmiotowego zakresu stosowania tego rozporządzenia z uwagi na fakt, że nie jest obowiązkowo objęty powszechnym systemem ubezpieczenia społecznego w Niderlandach, gdyż tam nie mieszka.

32 W tym względzie należy zauważyć, że jedynym celem art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 jest określenie ustawodawstwa krajowego mającego zastosowanie do osób wykonujących działalność zawodową na pokładzie statku pływającego pod banderą państwa członkowskiego. Przepis ten jako taki nie ma na celu ustanowienia warunków, od których zależy istnienie uprawnienia lub obowiązku przystąpienia do systemu zabezpieczenia społecznego lub do takiego czy innego działu tego systemu. Ustalenie tych warunków należy do ustawodawstwa każdego z państw członkowskich (zob. wyrok z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie C-347/10 Salemink, pkt 38).

33 Jednak o ile państwa członkowskie zachowują swoje kompetencje w zakresie organizacji warunków przynależności do własnych systemów zabezpieczenia społecznego, o tyle powinny one, w ramach wykonywania tychże kompetencji, przestrzegać prawa Unii. W szczególności warunki te nie mogą powodować wyłączenia z zakresu stosowania danego ustawodawstwa osób, względem których ustawodawstwo to znajduje zastosowanie na podstawie rozporządzenia nr 1408/71 (zob. podobnie wyrok z dnia 3 maja 1990 r. w sprawie C-2/89 Kits van Heijningen, Rec. s. I-1755, pkt 20; a także ww. wyrok w sprawie Salemink, pkt 39, 40).

34 Tymczasem art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1408/71 przewiduje w sposób wyraźny, że osoba zatrudniona na statku pływającym pod banderą państwa członkowskiego podlega ustawodawstwu tego państwa. Przepis ten nie byłby przestrzegany, gdyby względem osób wskazanych w art. 13 ust. 2 lit. c) wspomnianego rozporządzenia można było powołać się na przesłankę miejsca zamieszkania narzuconą przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego, warunkującą dostęp do systemu zabezpieczenia społecznego (zob. podobnie ww. wyroki: w sprawie Kits van Heijningen, pkt 21; w sprawie Salemink, pkt 41).

35 W konsekwencji art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 powoduje, że względem osób określonych w tym przepisie nie można podnosić klauzuli zawartej we właściwych przepisach krajowych, na mocy której dopuszczenie do systemu zabezpieczenia społecznego przewidziane przez to państwo jest obwarowane przesłanką zamieszkiwania w danym państwie członkowskim (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Kits van Heijningen, pkt 22).

36 Z postanowienia odsyłającego wynika, że podejście to zostało de facto zastosowane w polityce Landelijk Instituut sociale verzekeringen, który zrównał osoby znajdujące się w sytuacji J. Bakkera z ubezpieczonymi.

37 W świetle powyższego odpowiedź na pytanie pierwsze powinna brzmieć: art. 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by przepis ustawowy państwa członkowskiego wykluczał z przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego osobę znajdującą się w sytuacji takiej jak skarżący w postępowaniu głównym, która posiada obywatelstwo wspomnianego państwa członkowskiego, choć w nim nie zamieszkuje, i która jest zatrudniona na statku-pogłębiarce pływającym pod banderą tego państwa członkowskiego i wykonującym prace poza terytorium Unii.

W przedmiocie pytania drugiego

38 Z uwagi na odpowiedź udzieloną na pytanie pierwsze rozpatrzenie pytania drugiego nie jest konieczne.

W przedmiocie kosztów

39 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 13 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., ze zmianami wprowadzonymi rozporządzeniem Rady (WE) nr 307/1999 z dnia 8 lutego 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, by przepis ustawowy państwa członkowskiego wykluczał z przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego tego państwa członkowskiego osobę znajdującą się w sytuacji takiej jak skarżący w postępowaniu głównym, która posiada obywatelstwo wspomnianego państwa członkowskiego, choć w nim nie zamieszkuje, i która jest zatrudniona na statku-pogłębiarce pływającym pod banderą tego państwa członkowskiego i wykonującym prace poza terytorium Unii Europejskiej.

Podpisy